

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 października 2017 w Ł., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,43 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód osobowy marki A. R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem sygn. akt II K 76/17 orzeczonym przez Sąd Rejonowy w Łęczycy za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w związku ze skazaniem za przestępstwo,

tj. o czyn z art. 178a § 1 w zw. z art. 178a § 4 k.k.

II. w dniu 06 października 2017 w Ł., woj. (...) prowadził samochód osobowy marki A. R. o nr rej. (...) po drodze publicznej, nie stosując się tym samym do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łęczycy wyroku z dnia 07.04.2017 roku, sygn. akt II K 76/17 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

III. w dniu 06 października 2017 w Ł., woj. (...) prowadził samochód osobowy marki A. R. o nr rej. (...) po drodze publicznej, nie stosując się tym samym do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łęczycy wyroku z dnia 07.04.2017 roku, sygn. akt II K 76/17 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2018 roku w sprawie II K 77/18 Sąd Rejonowy w Łęczycy:

1. oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178a § 1 i 4 k.k. skazał go, a na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu dożywotnio,
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych,
4. oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie II i III części wstępnej wyroku, przy czym ustalił w zakresie każdego z nich, iż oskarżony nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w wyroku z dnia 30.03.2017 roku, sygn. akt II K 76/17 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i za to każdy z nich na podstawie art. 244 k.k. skazał go i ustalił, iż czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. i za to za przypisane mu czyny na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
5. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 2 lat,
6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 90 § 2 k.k. orzekł łącznie w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu dożywotnio,

8. zwolnił oskarżonego w całości z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go, na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 447 § 3 k.p.k., w części dotyczącej środka karnego na niekorzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. prokurator powyższemu wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 42 § 3 k.k. oraz art. 42 § 1a k.k. poprzez przyjęcie, iż przepisy te umożliwiają ograniczenie zakresu pojazdów objętych zakazem do określonej strefy ruchu, podczas gdy możliwe jest tylko orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych bez dalszego dookreślenia jakiej strefy ruchu zakaz ma dotyczyć na podstawie art. 42 § 3 k.k. oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie art. 42 § 1a k.k.

W konkluzji prokurator, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. i art. 356 k.p.k. wniósł o zmianę punktu 2 i 5 wyroku poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz punktu 7 zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio bez wskazywania, iż zakaz ten dotyczy ruchu lądowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zarzut apelacji jest zasadny, jednakże sytuacja procesowa zaistniała w przedmiotowej sprawie powoduje, że uwzględnienie wniosku skarżącego o zmianę zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego przez faktyczne rozszerzenie zakresu środka karnego, na etapie postępowania odwoławczego, okazało się niemożliwe.

Zaskarżony wyrok zapadł na rozprawie, w wyniku uwzględnienia wniosku oskarżonego R. P. złożonego w trybie art. 387 k.p.k., o uznanie go za winnego zarzucanych mu czynów z art. 178a § 1 i § 4 k.k. oraz z art. 244 k.k. i wymierzenie kary: za I czyn 3 miesięcy pozbawienia wolności, nałożenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 złotych, orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu, za czyny z punktów II i III przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. orzeczenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 5 lat oraz wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w rozmiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu oraz zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Apelacja słusznie zarzuca wyrokowi obrazę prawa materialnego w zakresie art. 42 § 3 k.k. Treść tegoż przepisu jednoznacznie bowiem stanowi, że m.in. w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd orzeka dożywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tymczasem sąd meriti ograniczył zakres tegoż zakazu tylko do lądowej sfery ruchu. Nie daje to jednak sądowi odwoławczemu automatycznie prawa do postulowanej przez skarżącego korekty orzeczenia na niekorzyść oskarżonego.

Jak wspomniano wyrok zapadł w trybie konsensualnym, oskarżony dobrowolnie poddał się zaproponowanej przez siebie karze oraz środkowi karnemu w takiej postaci, jaka została orzeczona w wyroku. Zmiana wyroku wydanego w tym trybie przez zaostrenie kary czy też środka karnego, wymaga zatem zgody samego oskarżonego.

R. P. stawiał się na terminie rozprawy odwoławczej w dniu 08 listopada 2018 roku i nie wyraził zgody na zmianę wyroku w instancji odwoławczej. Niezbędne stało się w tej sytuacji uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. Konieczne jest bowiem przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 k.p.k.).

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy winien wydać merytoryczne orzeczenie uwzględniając powyższe uwagi oraz wymogi przepisów postępowania.